

MEDİNE-İ MÜNEVVERE*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühû! Bi'smi'lllâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkibetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

Muhterem kardeşler!

Bazı acâib ve garâib hadiselere her zaman rast gelmekteyiz. Bunlar bize tuhaf gelir, “Olur mu, olmaz mı böyle şey?” gibilerden. Fakat düşünürsek, insan kadar kıymetli ve güzel bir mahlûk yoktur. Yeryüzünde çok mahlûk var, fakat en güzeli insandır. İnsanın güzeli de, meleklerden de güzeldir! İnsanın kötüsü, kötülerin de kötüsüdür, şerdir.

Binâen aleyh, size geçen cumada Mekke'deki bir hadiseyi anlattım. Bugün de Medine-i Münevvere'yi size anlatmak isteyeceğim:

Medine-i Münevvere, bulunduğumuz topraklardan bir topraktır. Bir parçadır yani... Fakat öyle topraktır ki, toprağı da şifadır, tozu da şifadır! Bu memleket, Medine-i Münevvere dediğimiz memleket...

Şöyle bir hadise anlatırlar müfessirler: Yemen'de bir hükümdar varmış, adına Tübbâ derlermiş. Çok kuvvetli askeri, idaresi varmış. Bu adamın aklına esmiş, Yemen'den çıkmış, ta Semerkand denilen Türkistan memleketlerine kadar gitmiş.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Yaka, yıka, nasıl gittiyse... Büyük ordusuyla gidiyor. Semerkand'ı yıkmış ve yakmış. Sonra oradan geri dönmüş. Medine-i Münevvere'ye yolu uğramış. Medine-i Münevvere'yi de tahribe kasdettiği vakitte, Medine'nin yanındaki Benî Kureyzâ denilen kabilenin alimlerinden iki tane alim, buna gitmişler demişler ki:

“—Hoş geldin, sefa geldin amma, bu memlekete elleşme! Çünkü bu memlekete ahir zaman peygamberi gelecek, dârü'lhicrettir burası... Onun için, sana zararı dokunur bunun! Sen büyük kumandansın, yakıp yıkıp geldin buralara kadar ama buraya elleşme! Senin mahvına sebep olur sonra burası...” demişler.

“—Kim bu Peygamber-i ahir zaman?”

Cenâb-ı Hak, Tevrat'ta da Peygamberimiz'in evsafını beyan ettiği için, bildirmişler:

“—Şöyle bir peygamberdir, dini böyledir...” filan demişler.

“—Öyleyse, ben de ona iman ettim.” demiş.

Peygamber Efendimiz'den tam 700 sene evvel gelen bir adam... İman etmiş ve bir de mektup yazarak ev sahibine bırakmış.

“—Her kimin zamanında bu Peygamber gelirse, benim kendisine iman ettiğimi bu mektupla bildirsinler.” demiş.

Yirmi birinci karın olarıktan, yani anadan anaya 21. evlât olarıktan, Ebû Eyyûb-u Ensârî Hazretleri'nin —burada yatan Eyyüb Sultan Hazretleri'nin— eline gelmiş. Peygamberimiz evine misafir olduğu vakitte, o da Efendimiz

SAS'e mektubu tevdi etmiş. Hayır dualar almış. Bu zata İslâm âdâb u an'anesi bildirildiği gibi, işte hac farızası da bildirilmiş: "Müslümanlar, hac da ederler." denmiş. Bu adam oradan kalkmış, ordusuyla beraber Mekke-i Mükerrerme'ye gelmiş. Mekke-i Mükerrerme'de altı bin deve keserekten, Mekke halkına muavenette bulunmuş... Ve Kâbe üzerinde bugün gördüğümüz bir örtü var ya, o örtüyü ilk örten bu adam olmuş. Kâbe'nin ilk örtüsünü bu adam örtmüş. Bugüne kadar da an'aneyle, o örtü geliyor işte...

Allah hepimizi affetsin... Tefvîkât-ı samedâniy-yesine mazhar etsin...

İmân ve İslâmiyet bambaşka bir şey! Servetle ölçülmez, kuvvetle ölçülmez! Şan u şerefle hiç ölçülmez... Ne fakirler, ne garipler, ne miskinler vardır ki, gönülleri nur ile doludur. İçlerindeki iman ateşi, aşkı, kâinatı ışılatır.

Binâen aleyh, Medine-i Münevvere çok güzel bir memleket olmakla beraber, ulemanın ihtilafı olmuş, "Acaba Mekke mi efdaldır, Medine mi efdaldır?" diyerekten. Bazı ulemâ "Mekke efdaldır." demiş; bazı ulemâ da —İmam-ı Mâlik gibi— "Medine efdaldır." demiş. Mekke'de kılınan iki rekât namaz, yüz bin rekâtın sevabını alır. Yüz bin rekât! Medine-i Münevvere'de kılınan iki rekât namaz, bin ilâ on bin arasında sevap alır. Kudüs'te kılınan namaz ise, beş yüz rekât sevabı alır. Bununla beraber, SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.5, s.2168, no:5413; Müslim, *Sahîh*, c.4, s.1724, no:2194; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.4, s.12, no:3895; İbn-i Mâce,

تُرْبَةُ أَرْضِنَا بِرِيقَةِ بَعْضِنَا يُشْفَى سَقِيمُنَا بِإِذْنِ رَبِّنَا

(خ.م.د.ه.ك.ع.ش.طب.عن عائشة)

(*Türbetü ardınâ*) “Bizim, bu yerimizin toprağı, (*bi-rîkati bağdınâ*) bazılarımızın ağzındaki tükürük, (*yüşfâ sakîmenâ*) bizim hastalarımıza şifa verir, (*bi-izni rabbinâ*) Allah-u Teâlâ'nın izniyle.”

Yâni, Medine-i Münevvere'nin toprağı, bazı sâlih insanların tükürüğüyle beraber, yaralara sürüldüğü vakitte, yaralar şifa bulur.

Bu hal, yakın vakte kadar adet idi ki, Medine-i Münevvere'nin topraklarından, böyle ufak ufak keselere kor, satarlar idi hacılara... Herkesin evinde bulunsun diyerekten...

Binâen aleyh, Medine-i Münevvere çok efdal bir yer olmakla beraber, Efendimiz SAS'ın bulunduğu şebeke-i şerâfeti ihtiva eden Kubbe-i Hadrâ, Arş denilen yüksek makamdan da a'lâdır! Toprağı her şeyin üstündedir.

Binâen aleyh, Medine-i Münevvere bu kadar güzel olmakla beraber, yine bir hadis-i şeriflerinde Deylemî Hazretleri rivayet eder ki:

تُرْكُ دَانِكِ مِنْ حَرَامِ اللَّهِ أَفْضَلُ مِنْ سَمَانِينَ حَجَّةً

Sünen, c.2, s.1163, no:3521; *Hàkim, Müstedrek*, c.4, s.457, no:8266; *Ebû Ya'lâ, Müsned*, c.8, s.40, no:4550; *İbni Ebî Şeybe*, c.5, s.46, no:23569; *Taberânî, Sünenü'l-Kübrâ*, c.4, s.368, no:7550; *Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs*, c.2, s.21, no:2135, Hazret-i Aişe RA'dan.

بَعْدَ حَجَّةِ الْإِسْلَامِ

(Terki dânikin min harâmi'llâh) “Haramdan bir dânik miktarı bir şeyi terk etmek...” *Danik* diyerekten, iki kırat ağırlığındaki nesneye diyorlar. Her bir kırat, beş arpa ağırlığında olurmuş. İki kıratın ağırlığı on arpaya muadil ki, bizim bir kiraza değmez. Bir üzüme ve bir duta değmez. On arpa daha hafif gelir, üzüm ve kiraz daha ağır gelir.

Binâen aleyh, “Bu kadarcık bir şeyi terk etmek, (efdalü) efdaldir, üstündür.” Ne kadar? (*Min semânîne elfe haccetin ba'de hacceti'l-islâm*) Farz olan haccı yaptıktan sonra yapacağı binlerce, hatta seksen bin hacdan efdaldir bir haramın terki...”

Yalanla para kazananların, haramla para kazananların, rüşvetlerle para kazananların; efendim, ihtikârlarla para kazananların kulakları çınlasın!

Binâen aleyh, haramı terk her şeyden efdal... Ama çok kazanamayacaksın... Ne yapalım canım? Ayağını kapayacak kadar bir kulübe olsun kâfi! Karnını doyuracak bir parça ekmek olsun, kâfi... Çok şanlı şerefli yaşayacağına, Allah'ın rızasını kazanarak yaşamak her şeyden efdal!

Veysel Karanî Hazretleri'nin nesi vardı? Nesi vardı ama bu gün herkes hürmetle anıyor onu. Neden? Allah'ın rızasını kazanmak için, her şeyini feda etmiş; meczub bir hale gelmiş. Kendisine de hâkim değil...

Binâen aleyh, Allah-u Teâlâ cümlemizi afv ü mağfiret eylesin de, o güzel mukaddes makamlarda yapılan dualara, bizim dualarımızı da ilhak ederekten, bizi razı olduğu, hoşnud olduğu, sevdiği kulları arasına kabul buyursun...

Hayat ancak bu rızayı kazanmak içindir. Bu hayat bize verilmiştir ya, elli sene-yüz sene yaşarız. Fakat bunun sebebi, Hakk'ın rızasını kazanıp, rıza evi olan cennete girmek içindir. Bu evi kazanamaz, bu rızayı kazanamaz da, yazık olaraktan o cehennem evine düşülürse ki, ne büyük felaket, ne büyük acıdır.

Bunun yegâne sebebi günahlardır. Günahlar adamı gâvur etmez vâkıa; amma ve lâkin günahlar, insanları gâvurluğa doğru sürükler de, haberi bile olmaz. Sel geldiği vakitte, nasıl çörü çöpü önüne katıp da, sürükleyip götürüyor... İşte günahlar da insanları böyle sürükleyip götürür, küfrün içerisine sokar da, haberi bile olmaz. Hâlâ, “Ben müslümanım!” der.

Onun için, küfür en büyük felaket! Beş tane felâketi var: Evvela, tevbe etmezse karısı boş olur. Yaptığı ibadetler de yoğa gider, boşa gider. Ne kadar ibadet yaptı, ne kadar hac yaptıysa hepsi boşa gider. İbadetler kaza olunmaz ama tevbe ettikten sonra haccını tekrar yapması lâzım!

İkincisi, karısı kendisinden boş olur. “Ben boşamadım karıyı!” Yok, o fesh oldu. İnfisah diyorlar, mukavele fesh oldu artık. Ağzından çıkan o kelime-i küfürle, nikâh kendiliğinden fesh oldu. Karı senden ayrıdır artık! Karının

yanına sokulamazsın, “Bu benim karımdır.” diyemezsin artık! Geçti.

Tövbe edersen, taze bir nikâhla nikâh-ı evvelin, evvelki

nikâhın üzerine 10 gümüş dirhem daha ziyade etmek üzere, yeni bir nikâh kıyılır.

Üçüncüsü: Tevbe etmezse kestiği de yenmez! Allah affetsin kusurlarımızı... Sonra eğer tevbe etmezse, ki tövbesi “*Eşhedü en lâ ilâhe illallah*” demekle olmaz diyor. Bunu demekle dönemez yine gâvurluktan...

“—Ya nasıl olacak?”

O dediği sözden, “Ben bundan tevbe ettim, yanlış yapmışım, rücû ettim bu sözden.” diyecek. Nasıl ki, bir kâfir müslüman olurken, hemen “*Eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh*” demesi kâfi değil. Ya? “Ben, bütün bâtil dinlerden rücû ettim.” diyecek. “Bütün bâtil dinlerden rücû ederek, İslâm’a girdim.” diyerek kelime-i şehadeti getirecek. Bu da öyle yapacak.

“Eğer tevbe etmeden ölürse, bu sefer onun cenazesi de kılınmaz ve bir müslüman mezarlığına gömülmez.” diyor. Hattâ bir müslüman mezarlığına değil, hiç bir makbereye gömülmez, diyor. Hangi milletten olursa olsun. “Ne yahudi mezarlığına, ne hristiyan mezarlığına gömülmez.” diyor.

Ne felâket! Allah cümlemizi affetsin... İmanı sağlam, kavî olan ve her akşam tevbe istiğfar ile, tecdîd-i iman, tecdîd-i nikâh ederekten yatağına giren kullarından eylesin...

Cenâb-ı Hakk'a dâimâ tazarru ederek elini açıp, “Yâ Rab! Beni doğru yoldan ayırma! Beni nefsin, şeytanın yollarına saptırma!”

Şimdi, Medine-i Münevvere’de gördüğüm bir hadiseyi de arz edeyim size:

Bir vakit namazında ön safa gittim. Mâlûm, o ön saf, bizim Kânûnî Sultan Süleyman’ın yaptırdığı bir mihrabdır. Bir on metre, belki daha fazla camiyi genişletmiş. Oraya baktım, hep talebeler toplanmışlar. Kitapları ellerinde, ders çalışıyorlar. Gözüme çarptı; baktım, hep saatler sağ ellerinde...

Allah Allah, dedim. O gün soramadım hiç birisine... Ertesi gün yine gittim. Daha kalabalık bir cemaat... Baktım, saatleri yine hep sağ ellerinde! Birisine sordum:

“—Yâhu, herkes sol eline takarken siz niye sağ ellerinize taktınız, bu saatleri?”

Dedi ki:

“—Peygamber SAS, sağı sevmez miydi? ‘Sağ elinizle yeyin, sağ elinizle için, sağ elinizle alın, sağ elinizle verin!’ diyen Peygamber değil mi? Kur’an’da da *eshâbü’l-yemîn* diyerekten Cenâb-ı Hak bunu methetmiyor mu?”

“—Evet...” dedim.

“—Biz de ondan dolayı sağ elimize taktık.” dediler.

“—Pek güzel!” dedim.

“—E, sen duymadın mı hoca efendi?” dediler.

“—Neyi?”

“—Cenâb-ı Peygamber, ‘Ey mü’minler, siz yehud ve nasaraya uymayın!’ demedi mi?”

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى
أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ

أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَ مَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

(المائدة:٥١)

(*Yâ eyyühe’llezîne âmenû lâ tettahizü’l-yehûde ve’n-nasârâ evliyâ*) “Ey iman edenler, yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin! Çünkü onlar birbirinin dostudurlar, birbirinin tarafını tutarlar. Kim onlara uyarsa, onları dost edinirse, o da onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez.” (Mâide, 5/51) demiyor mu Kur’an?”

“—Evet, diyor.” “—Efendimiz SAS de:²

خَالِفُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى

(حب. شداد بن أوس عن أبيه)

(*Hâlifü’l-yehûd ve’n-nasârâ*) [Yahudilere ve hristiyanlara muhalefet edin!] demedi mi?”

“—Dedi.”

“—E öyleyse, onlar soluna takıyorsa, biz de

² İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.5, s.561, no:2186, Şeddâd ibn-i Evs RA, babasından.

sağımıza takarız.” dedi.

“—Sonra,

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

(الفاححة: v)

(*Gayri'l-mağdûbi aleyhim vele'd-dallîn*)
(Fâtiha, 1/7) diye her gün okumuyor musunuz?”

“—Okuyoruz.”

“—E, sonra *mağdûb* kimdir? Gazab olunan yahudiler. *Dallîn* kimdir? Sapıtmış olan hristiyanlar. Siz onlara neden uyacaksınız? Orada Allah'a, 'Yâ Rabbi, onlardan etme bizi!' dediğimiz halde, onlara nasıl uyulur?” dedi.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfîkât-ı samedâ-niyyesine mazhar etsin...

Bakınız Kâbe çok güzel, yüz bin sevap var... Medine çok güzel, Peygamber-i ahir zaman orada yatıyor. Yedi yüz sene evvel gelen Tübbâ bile ona iman etmiş. Allah hepimizi affetsin... Ona hâlisâne bir iman ile yaşayan, onun istediği İslâmiyet üzere yaşayan kullarından etsin cümlemizi...

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm...

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

Lâ ilâhe illa'llâhu'l-halîmü'l-kerim... Sübhâ-na'llâhi rabbi'l-arşı'l-azîm... El-hamdü li'llâhi

rabbi'l-âlemin...

Nes'elüke mücibâti rahmetike... Ve azâimi mağfiretike... Ve'lganîmete min külli birrin... Ve's-selâmete min külli ismin... Lâ teda'lenâ zenben illâ gafarte... Ve lâ hemmen illâ ferracte... Ve lâ hâceten leke fîhâ rıdan, illâ kadayteha yâ erhame'r-râhimîn... Yâ erhame'r-râhimîn... Yâ erhame'r-râhimîn...

Âciziz, zaîfiz, bîcâreyiz, günahkârız... Ama, ellerimizi sana açtık yâ Rabbî! Sen bizi mağfûrîn zümresine ilhak eyle yâ Rabbî! Sevdiğin ve razı olduğun kulların arasına da kabul eyle yâ Rabbî!

El-fâtiha!

Es-selamü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Mehmet Zahid KOTKU

08. 06. 1979 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü